

Nr.2
2019
Årgang 81
- et blad
til glede
og oppbyggelse

SÅKORNET

Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad

Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

En god sommer!

Felleskapet - DER MAN FINNER STYRKE FOR HVERDAGEN...

INNHold:

Pinsens møte:
*Pinsekraften
bryter ned
murer*

**Sven Roar
Simensen:**
*Kristus setter fri
fra synden*

**Emanuel
Minos:**
*Det siste
intervju*

IBRA-møte:
*Ruth og Ole
Johnny Larring
synger Herrens
pris*

**Thorstein
Grotbæk:**
*– Hyrden bryr
seg om sin flokk*

**17. mai fest
med stor
stemning**

**1. mai med
Israel i fokus:**
*– Vær rede til å
møte Herren*

**Påskebudskap
om Jesu
forsoning:**
*– Jesus tok vår
straff*

**Saron
Trekspillklubb:**
*Begeistring og
glede i luften*

Menigheten
**Evangeliesalen
BERØA**

Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo

Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

– Dere skal skal få kraft.

De første kristne stod i tøffe og vanskelige utfordringer. Jesu ord var på mange måter en motkultur mot det som var jødernes oppfatning.

Vi bør huske at den første kristne menighet bestod av jøder. De første kristne møtte derfor stor motstand da jødene var ivrige i å forsvare sine lange tradisjoner og sin gudsyndyrkelse.

Ikke merkelig at Gud måtte tale til Peter i en drøm da han var i Joppe som gjest hos garveren Simon. Peter opplevde i drømmen at himmelen åpnet seg, og noe som kommer dalende ned. Det så ut som en stor linduk som ble senket ned på jorden etter de fire hjørnene. På den var det alle slags firføtte dyr og jordens kryp og himmelens fugler. Han ble bedt om å spise alt det som var urent for jøder. Peters svar var klart: «På ingen måte, Herre! Aldri har jeg spist noe vannhellig eller urent».

Herren utfordret Peters tradisjoner og oppfatninger. På samme måte som Peters opplevelse var kontroversiell, så har evangeliet alltid bært med seg det kontroversielle, og vært en motkultur. Mye har blitt avsløpt av den kristne originale livsstilen etter at den første kristne menighet forlot Jerusalem.

Livsstilen som startet som en motkultur: radikal, kraftfull, overvinnende og verdensforandrende har tilpasset seg den verdslige kultur og leveste. Ikke minst her i Vest-Europa. En amerikansk predikant har sagt: «Da kristendommen forlot Jerusalem, var det en livsstil. Siden ble den teologi i Tyskland, kultur i store deler Europa og underholdning i Amerika».

Dette ordet fra Apg.1,8 er aktuelt i vår tid: «Dere skal få kraft i det Den Hellige Ånd kommer over dere». Dersom de første kristne hadde behov for en dåp i Den Hellige Ånd, så trengs det også i vår tid! Det finnes pinsemenigheter i dag hvor det ikke tales om Den Hellige Ånd som den utrustende kraft som Jesus lovet disiplene og som de fikk oppleve. «For Johannes døpte med vann, men dere skal bli døpt med den Hellige Ånd ikke mange dager heretter» (Apg. 1,5).

Dåp i Den Hellig Ånd ble oppfylt på pinsefestens dag i Jerusalem. Med denne kraft og nåde ble evangeliet forkynt med stor kraft og frimodighet og mange kom til troen. Pastor Barratt, som ble grunnleggeren av pinsebevegelsen i Skandinavia, hadde som motto: «Tilbake til urkristendommen, det er mere land å innta».

Jo mere vi som kristne blir preget av det sekulære samfunnet, jo svakere blir vår åndskraft. Vi skal selvfølgelig ikke isolere oss i fra samfunnet vi lever i. Men livet

*«Kraften til
å leve for Jesus er
ikke bare
lovet noen få,
men et løfte
til oss alle»*

vårt kan påvirke samfunnets holdninger og livsstil og bli et vitnesbyrd om den oppstandene Jesus Kristus.

Kraften til å leve for Jesus er ikke bare lovet noen få, men et

løfte til oss alle. «Dere skal få kraft» sier Jesus i Apg. 1,8. Jesus arbeider gjennom fellesskapet. Det er den første menigheten et bevis på. Når vi leser i Apg. 2,42-45 finner vi disse ord om fellesskapet: «Alle de troene, de holdt urokkelig fast, det kom frykt over hver sjel, de holdt seg daglig i templet, de begynte å selge eiendelene, de lovet Gud». Hele fellesskapet fikk kraft til å leve sitt liv i denne nye dimensjonen og det var de som satte sitt preg på det nye samfunnet.

Vi som kristne og som menighet, står foran store utfordringer. Noe av holdningene i dagens samfunn er at «Gud skal ut av skoler og barnehager» og byttes ut med bl.a. humanisme, utviklingslære og en fri livsstil som bibelen kaller unaturlig. Frihet for sitt ego og lyster. Men Gud har lovet sin menighet kraft til å leve etter Guds ord og nåde så vi kan utgjøre en forskjell!

Den Gud som hjalp den første kristne menighet, er den samme i dag. Vi som er kristne og som er Guds menighet har behov for den samme kraft og visdom. Mange mennesker er også søkende etter åndelige opplevelser og søker inn i nyreligiøse retninger og forvirring. Men Jesus er veien, sannheten og livet. Dere skal få kraft i det den Hellige Ånd kommer over dere. Et løfte til oss alle.

*Finn Røine
forstander*

Guds kraft snur opp ned på samfunnet:

Pinsekraften bryter ned murer

«Den feige fikk nåde og kraft, og det var ikke lenger snakk om å gjemme seg bort, eller fornekte sin Herre. Den Hellige Ånd forandrer menneskets indre»

Det var forstander Finn Røine som uttalte dette under pinsens møte, som denne gang ble arrangert i

Saron Grorud, et fellesarrangement mellom våre to menigheter.

Han innledet talen med å informere om at det er mange i dag som ikke vet hva pinse er. Mange er uvitende om det som har med Guds rike å gjøre. Deretter fortsatte Røine med pinsens budskap om Guds kraft og And som ble utgytt på pinsedag i Jerusalem.

Han refererte til da skuffede og redde disipler var samlet på Øvre Sal, og hvordan de ble overrasket av Guds nærvær.

– De satt sammenstuet i frykt for jødene. De var i

Høyre: Pianist og musikkleder Øivind Gustavsen deltok på flygel.

bønn til Gud, og ventet på det Jesus hadde lovet dem, kraft fra himmelen. Mens de ba, da skjedde det. Ånden kom over dem. Det kom ildtunger over den enkelte av dem, og de begynte å tale i nye tunger, språk de selv ikke forsto, sa han.

Nye språk

Røine fortalte om hvordan alle priste Gud, og siden det var pinse, var det masse folk samlet i Jerusalem. Det var mange tilreisende mennesker fra flere andre land og områder som var samlet for å delta i pinsehøytiden i Jerusalem.

De forsto ingenting da disi-

Venstre: Forstander Finn Røine talte om at Gud gir kraft gjennom Den Hellige Ånd.

mennesket i seg selv er for svakt.

– Gud er opptatt av å høste inn mennesker fra alle steder, fra land, byer og jungelområder. Alle steder på jorden skal oppleve Guds herlighet.

– Evangeliet er drivkraft i misjonsarbeidet, men vi trenger mer enn intensjoner og holdninger. Vi trenger kraft fra det høye, sa Finn Røine.

Det var Sarons forstander, Arild Madsø, som innledet med en appell fra Apostlenes Gjerninger om da Den Hellige Ånd falt på disiplene på Pinsedag.

– Den samme Jesus er her sammen med oss formiddag. Vi vet at han er mektig, og Han fyller med sin ånd, sa han.

Madsø avsluttet med en appell om at etter at ånden hadde falt over disiplene rømte de ikke lenger, fornektet heller ikke, men de sto sammen i Den Hellige Ånds kraft. De hadde møtt Jesus, sa han.

plene gikk rundt og talte i tunger, på deres språk.

– Byen var fylt opp med besøkende i de dagene, og disiplene begynte å tale på andre språk.

– Det minner oss om at Gud elsker alle mennesker, med alle tungemål, sa Finn Røine, og informerte om hvordan evangeliet gikk frem etter at Den Hellige

Ånd hadde falt over disiplene. De hadde fått kraft og mot til å forkynne om den oppstandne Jesus, ingen motstand var lenger i stand til å stoppe dem.

– Vi leser at evangeliet gikk videre til andre land og distrikter. Det nådde inn i fengsler, palasser og like inn i rettsaler.

– Disippelflokken var blitt annerledes, tusener ble frelst og døpt, og snudde opp ned på hele samfunnet. Dette var ikke noe menneskeverk, men Guds verk. Det skulle forandre mennesker, sa han.

slaver.

– Mennesker opplevde en totalforvandling. Da Ånden falt, ble skillene revet ned, og murer falt, sa han.

– Slik er det også i dag, pinsekraften bryter ned murer og det som skiller mennesker. Jesus ønsker å fylle oss alle med sin Hellige Ånd, sa Finn Røine.

Misjonsarbeid

Han understreket at man i misjonsarbeid også er i behov av Guds kraft, idet

Under: Sanggruppen Mixas deltok med sang sammen med menigheten Sarons lokale krefter.

Under: Forstander Arild Madsø ledet møtet.

Murer faller

Røine fortalt videre om hvordan det på den tiden var store skiller i den jødiske kulturen, mellom jøder og hedninger, menn og kvinner, og herrer og

Tusenvis blir frelst gjennom IBRAs radio- og tv-sendinger:

Evangeliet går frem som aldri før

“ *Rapporter viser at tusener av mennesker blir frelst og kjent med Jesus, også i «lukkede land». Ingenting kan stoppe evangeliets fremdrift, opplyser Ole Johnny Larring*

– Det er helt fantastisk det vi nå får være med på, sier Larring om arbeidet som IBRA er engasjert i.

– Fra hele verden kommer det inn rapporter om mennesker som har lyttet, sett tv-programmer, og har blitt frelst gjennom det, forteller Ole Johnny Larring.

I slutten av juni besøkte han menigheten sammen med sin kone, Ruth.

Han opplever mennesker som blir forvandlet gjennom evangeliets kraft, og de som gjennom forkynnelsen tar imot Jesus som sin Frerlser.

Der er en fremdrift i evangeliets budskap som det aldri har vært registrert før.

Nye menigheter

Larring forteller om tusener av mennesker som ønsker mer informasjon om evangeliet.

– Guds Ord går frem som aldri før. Nye menigheter over store deler av verden blir etablert, sier Larring med stor begeistring.

Satelittsendinger

Han forklarer om radio- og tv-programmer som har en enorm betydning ute i verden, og en stor pågang fra

Over: Ole Johnny Larring sammen med sin kone, Ruth, sørget for at menigheten fikk en musikalsk opplevelse. Deretter ble det en innholdsrik informasjon om IBRAAs arbeid.

folk som ønsker å lytte. Det forteller om mennesker som hungrer etter Gud. – Det er stasjoner som har måttet utvide sin virksomhet på grunn av den enorme interessen ute i verden, forklarer Larring. IBRAAs programmer på tv, radio og internett når rundt 100 millioner mennesker hver dag, og flere tusen gir tilbakemeldinger. Over 250.000 mennesker hvert år tilkjennegir at de har tatt imot frelsen på grunn av programmene de har sett eller lyttet til.

«Lukkede land»

Siden sendingene blir sendt gjennom satellitter som befinner seg ute i verdensrommet er det ingenting lenger som kan stanse sendingene. I dag sender de på over 200 stasjoner og 115 språk, hver eneste dag. Det er opprettet «kontaktstasjoner» i mange land, og gjennom dem er det registrert over 200.000 mennesker hvert år som blir frelst.

Land som fysisk er «lukkede land», er ikke lukket for satellittsendingene. Evangeliet blir forkynt over hele verden, informerer Ole Johnny Larring.

IBRA eies av de nordiske pinsemenigheter, og er blant de største Tv- og radiostasjoner over hele verden.

IBRA ble startet av den svenske forkynneren Lewi Pethrus i 1955, og deretter ble det opprettet et samarbeid med den skandinaviske pinsebevegelsen. I dag har de kontorer i alle de nordiske land.

Kor og fellessang

Før IBRA-innlegget ledet ekteparet menigheten i kor og felles-sang. Larring som opprinnelig kommer fra Oslo, og gikk i pinsemenigheten Salem i sine ungdomsår, flyttet tidlig til USA. Her traff han sin kone.

Over: Aud Årnes og Synnøve Rahm ledet menigheten i fellessang.

– Jeg var mye her i menigheten som ung mann, da var jeg leder for ungdomsflokken i Salem. Flere ganger kom vi ned hit i menigheten for å delta under møtene, sa han.

Nå er det 51 år siden han reiste til USA, men kommer nesten hvert år til Norge, blant annet for å delta på sommerstevner. Hedmarktoppen er et av de stedene de deltar med sang.

Ord og Toner

Ekteparet Larring startet med kor, hun på piano, og han ledet oss igjennom noen velkjente fellessanger før de sang duett sammen. «Jeg kjenner meg hjemme i selskap med Jesus» var en varm sang som traff hjertene på tilhørerne.

– Det blir ingen vanlig lang preken i dag, dette et sang- og musikk møte hvor vi priser Jesus gjennom ord og toner, sa han. Mange av sangene var norske, eller oversatt fra svensk.

Over: Det var Gunnveig Færøy Knudsen som ledet møtet.

– Jeg er glad for at vi tjener en forståelig Gud, det er fantastisk, sa han, før de sang den svenske sangen, «Han er en så forstående Gud».

Gjenklang

Larring forklarte hva de kan bli møtt med av utfordringer når de reiser rundt i landet og besøker menigheter.

– En person spurte meg en gang om vi ikke også kunne synge noen toner fra sangboken, og jeg tok imot den utfordringen. Deretter sang ekteparet «Stor er din trofasthet» sammen. Tonene ga gjenklang i salen.

Opphøyelse

– Vi kjenner at det er noe som begynner å røre seg inni oss når vi synger lovprisninger til Gud, sa Ole Johnny Larring. De velkjente tonene lød: «Jesus, Jesus, det er noe ved ditt navn». De sang lovsangstøner som handler om opphøyelse av hvor stor og allmektig Gud er. Før Larring avsluttet møtet sang de sammen «Han er undrenes Gud», en sang som de ofte synger når de er i USA. Den er skrevet av Bill Gaither, en sang som forteller om Guds storhet. Den løftet forsamlingen inn i en tilstand av lovprisninger til Gud.

Et siste intervju med Emanuel Minos:

Et hus bygget på rett grunnvoll

Vi gjengir dette intervjuet som har vært publisert i avisen Dagen.

Den stod først på trykk i magasinet «Fast Grunn» i 2014.

Skrevet av: Knut Kåre Kirkholm

Emanuel Minos døde 15. november 2014

«Jeg sier til meg selv at jeg skal preke som om det var siste gangen»

Dette sa 89 år gamle Emanuel Minos til Fast Grunn i det siste store intervjuet han gav.

– 89 år gammel er Emanuel Minos fremdeles rundt og taler omtrent 20 ganger i året, selv om cellegiften har svekket ham de siste årene. Han kan se tilbake på 84 år i Herrens tjeneste. Fast Grunn møtte Minos til samtale om det å være forkyn-

ner.

Gull og edle steiner

En relativt kjølig og regnfull augustdag svinger vi inn i et villastrøk på baksiden av Vestre Gravlund på Oslos beste vestkant. Flere flotte villaer ligger i strøket. Nummer 19 er ikke like glinsende i malingen lenger, og i motsetning til nabohusene ligger det heller ikke glasert takstein på taket.

Men inne i dette huset bor en mann som likevel har bygget med både gull og edle steiner. Men han har bygget på en helt annen grunnvoll.

– Dette huset arvet jeg av min mors tante, sier Emanuel Minos.

– Hun var ingen troende og det bar også hennes liv preg av. Men hun sa til meg at

jeg skulle få huset, slik at det fra nå av kunne bli til velsignelse for andre.

Spre velsignelse

Og i dette huset har han fått spre velsignelse, til gjester, og ikke minst velsignelse gjennom det arbeidet han har gjort i bønn, med å skrive og med å forberede taler.

Vi går inn i stuen, og den karakteristiske lukten av bøker møter meg. Hyllene er velfylte, og på bordet i stuen ligger det flere stabler.

– Bøker er det eneste jeg virkelig har unnet meg. Jeg har over 4000 bøker, og jeg har lest dem alle, sier Minos.

For tiden arbeider han selv med å skrive. To bøker er underveis, dersom kreftene holder. Tidligere har han utgitt ni andre bøker, og han fikk også være med i gruppen som stod bak Norsk Bibel 88. Så det er ikke bare gjennom det talte ordet han har virket.

Barnepredikant

Dersom man søker opp Emanuel Minos på nettleksikonet Wikipedia, kan vi

Venstre: Forkynneren Emanuel Minos slik vi husker han på talerstolen.

lese at han begynte svært tidlig å forkynde. Dette ville jeg gjerne vite mer om.

– Ja, begynner Minos.

– Det var like før jeg fylte seks år, og egentlig litt tilfeldig. Jeg var i Sverige sammen med mine adoptivforeldre. Vi var på et misjonsstevne i Ed. Der kjente jeg på en trang til å vitne, og ba mamma om lov til å gjøre det. Hun ville ikke at jeg skulle, men møtelederen forstod at noe gikk fore seg der vi satt. Han kom ned og spurte, og nesten før mamma fikk sukk for seg, stod jeg på podiet.

– På dette tidspunktet hadde jeg lært å lese og hadde vært gjennom Bibelen. Og denne kvelden

Venstre: Minos i sitt hjem i Oslo. (Foto: Fast Grunn)

sjette.

Ved én anledning fikk han også være med på å huse en jødisk familie som var på vei til å flykte til Sverige. Men som i alle andre liv, er det mennesker som har satt ekstra dype spor. Jeg lurer på om det er noen som skiller seg ut.

– Det må være Lewi Pethrus og professor Carl Fredrik Wisløff. Pethrus kjente jeg i over 40 år, fra jeg var ganske ung og fram til hans død. Han var et helt spesielt menneske. Så åpen for Guds ånd, og samtidig så sunn og jordnær.

Wisløff møtte jeg rundt 1980. Vi skulle ha et foredrag i Kristelig kringkastingslag om vårt forhold til Skriften. Vi hadde begge skrevet foredraget på forhånd, og leste opp hvert vårt.

Etterpå spurte møtelederen om vi hadde sittet ved samme skrivebord. Så like var våre holdninger til Skriften. Dette ble starten på et vennskap som varte like fram til Wisløffs død. Vi opplevde å være enige om nesten alt. Det store unntaket var synet på dåpen.

Nei til akademisk løpebane

Emanuel Minos har studert fem år ved Regent Park College i Oxford.

Adoptivfaren hans ble rundt 1915 kjent med den store misjonslederen Robert Moffatt. Moffatt ba ham komme til Oxford, men han avsto. Han var nemlig på vei ut som mis-

Fortsett. s. 10

vitnet jeg fra Matt 25:6: «Men midt på natten lød det et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!» – I ettertid har jeg fått høre at jeg talte i cirka 20 minutter. Og det var visst ordentlig, og ikke noe tull. Jeg vitnet om viktigheten av å ha rene klær og møte brudgommen, Jesus.

Skrive navnet

Når jeg spør litt nærmere, forteller Minos at moren først lærte ham å skrive navnet. Deretter fant han fram Bibelen, og begynte å kjenne igjen bokstavene. Moren skrev så ned alfabetet, og ved hjelp av det lærte han seg å lese, og det var Bibelen som var lesebooken hans.

– *Hvor mye forstod du av det du leste, spør jeg.*

– Det er ikke godt å si. Men jeg forstod så mye at mennesker må ta imot Gud. Men det var mange vanskelige ord, og ofte måtte jeg spørre mamma. Men så vokste jeg etter hvert.

– *Hva tenker du rundt det å begynne så tidlig, du var jo bare et lite barn?*

– Jeg har fundert litt på det. Tenk om møtelederen den gangen hadde vært restriktiv og sagt nei. Hadde jeg vært predikant i dag da? Det er ikke godt å vite. Han tok virkelig en sjanse da han slapp meg til. Men for meg ble det et kall, og neste år har jeg vært forkynner i 85 år.

Minos forteller om en tur familien hadde til Amerika

i 1932 da reiste de gjennom mange stater. Flere steder møtte de barneevangelister. Dette var mennesker som ofte ble dyttet fram, og nærmest lansert som store talenter. Foreldrene hans ble spurt om å la ham tale i radioen, men de avsto.

– Jeg fikk være gutt. Jeg ble gitt anledninger, men jeg ble ikke dyttet fram. Det sa mamma og pappa nei til. Det var nok sunt, sier han avslutningsvis.

Wisløff og Pethrus

Mens vi sitter der og snakker slår det meg at Minos virkelig har fått opplevd et spennende liv. Blant annet holdt han til i samme bygård som Max Manus under krigen; Minos i tredje og Max Manus i

jonær. Men han ga et løfte til Moffatt. Hvis han noen gang ble gift og fikk barn, skulle han sende dem. Så ble det til at han adopterte Minos og foreslo at han skulle reise.

Det ble totalt sju år i Oxford, og gjennom alle disse årene virket Minos også som forstander for en liten pinsemenighet.

Han begynte også på en doktorgrad i Oxford, men den gangen var det slik at man også måtte virke som dosent i forlengelsen av en slik. For å slippe det, ble det til at han reiste til USA, til Clarksville School of

Theology, hvor han avla sin grad, og ble «Doctor of Divinity».

Avhandlingen tok for seg det lille uttrykket i historien om Kain og Abel: «hva har jeg med min bror å gjøre». Mens Minos forteller, forlater han stuen og går ut i et siderom. Han kommer tilbake med eksamensbeviset i glass og ramme. «Doctor of Divinity» kan jeg lese. Papiret er sirlig signert av lederne ved Clarksville.

Under: Emanuel Minos kunne se tilbake på 84 år i Herrens tjeneste.

– *Men du forlot likevel akademiet, utbryter jeg.*

– *Hva var grunnen til det?*

– Jeg liker egentlig ikke å snakke så mye om dette, begynner han, men jeg fikk noen tilbud om å fortsette. Lederen ved Oklahoma State University var flere ganger på meg og forsøkte

å overtale meg til å komme over og bygge opp et teologisk fakultet ved universitetet. Et konservativt sådan. Det var veldig fristende og han gav seg ikke med det første. Men så var det jo slik at kallet mitt var til noe annet. Og også kona mi, Aase, la det innover meg. «Gud har kalt deg til å være forkynner» sa hun. Og slik ble det. Jeg har ikke angret.

Forkynneren

I stedet har Minos vært omreisende hele livet. Et raskt blikk rundt i stuen vitner om minner fra mange land og sammenhenger. En

faraostatuet på et bord gir også en påminnelse om hans mangfoldige bakgrunn, med biologiske foreldre fra Hellas og Egypt.

Betegnende nok er likevel de ulike korsene. Han har ikke vært turist, han har vært forkynner. Og han har

«I dette huset bor en mann som har bygget med både gull og edle steiner. Men han har bygget på en helt annen grunnvoll»

talt i mange land og i mange sammenhenger. Selv om han først og fremst har vært i pinsebevegelsen, har han ofte deltatt som taler ved fellesmøter og vekkelsesaksjoner. Både kirker og bedehus har vært åpnet for ham.

– *Hvilke sammenhenger har du trivdes best i?*

– Vekkelseskampanjer, sier Minos etter litt betenkningsstid. Så skynder han seg med å legge til: – Og så bibelstudier. Det er berikende. Og særlig i vår tid er dette viktig. Vi bombarderes av evolusjonistiske og ateistiske tanker, det er hardt å forsvare Skriften i vår tid, men vi kan jo ikke forandre den.

Tverrkirkelighet

Minos er engasjert når han snakker om disse tingene. Bibelen er dyrebar for ham. Og når jeg kaster et nøyere blikk på bokstaplene på bordet, slår det meg. Det ligger en Bibel øverst i nesten hver eneste stabel.

– *Du har jo vært brukt i mange forskjellige sammenhenger, fortsetter jeg. Hvordan forholder du deg til tverrkirkelighet?*

– Så lenge det er evangelisk og protestantisk, kan jeg delta. Jeg er glad i alt Guds folk, og deltar med glede i sammenhenger hvor rettferdiggjørelsen ved tro løftes fram. Så jeg har talt i over 100 norske kirker og mange svenske. Jeg har opplevd dette som et fint fellesskap. Det som forener oss er tross alt større enn det som splitter oss.

– *Er det steder du kunne talt for 20 år siden, hvor du ikke kan tale i dag?*

– Så langt jeg vet er det ikke det. Jeg blir tatt imot de fleste steder. De som inviterer meg får gjøre det på egen risiko, sier han med et smil.

Han kan fortelle at han har opplevd å bli invitert til steder hvor man egentlig er svært liberale i teologien. Men også der har han opplevd å få god motagelse.

Det sentrale korset

– Kan du si noe om hva som har preget din forkynnelse?

– Det er særlig korset, Jesu død og oppstandelse, det sentrale i kristendommen. Tenk bare på hva oppstandelsen har betydd. Apostlene var villig til å gå i døden. Den er fundamentet, og den løfter jeg alltid fram.

Gjennom hele livet har dette vært grunnlaget for Minos' forkynnelse.

Fortsett. s. 23

Venstre: Thorstein Grotbæk talte om Jesus som frelser, hyrde og venn.

stemme fylt med godhet og mildhet. Siden fårene kjente godt til stemmen, kom de når han lokket på dem.

– Hyrden hadde fostret opp lammene, og de fulgte han ut på beite. Han var der når solen skinte, og forlot dem ikke selv om det ble uvær. Hyrden var alltid til stede der saueflokken var. En slik hyrde har du og jeg i Jesus, forklarte Grotbæk.

Over: Tone Brinch innledet med Guds Ord.

Under: Unni og Raymond Smenes deltok med sang under møtet.

Fortid og nåtid

– Bibelen er veldig allsidig, den taler om tidenes problemer. Den forteller om dagens problem, og den innhenter oss for å løse fortidens problemer. Bibelen forteller at Gud ikke kan glemme oss, men det gjør han når det gjelder vår fortid. Han husker ikke våre synder, de er vasket bort i Jesu blod, sa han.

Fortsett. s. 23

Gud har fremtiden i sine hender:

Hyrden bryr seg om sin flokk

– Mange tenker på Jesu-barnet i julehøytiden, og synger om Ham. Ikke alle tenker på at det lille barnet som vi da samles om er verdens Frelser. Han er vår store forhåpning i hverdagen, og Han er verdens lys og redning.

Det var forkynner og tidligere forstander, Thorstein Grotbæk som talte dette da han besøkte menigheten under et møte i mai.

Han hadde åpenbaringsboken som sitt utgangspunkt, om Bibelens troverdighet, og Jesus som forsoner, hyrde og venn.

– Mennesker tenker på den lidende Messias på korset, og betrakter Jesus som en stakkar som ble henrettet på en slik måte, sa Grotbæk, og forklarte hvorfor Han måtte lide som Han gjorde.

– Vi skal ikke glemme at det er mange som har blitt korsfestet som Jesus, men det som skiller de andre fra Jesus var at Han var Guds sønn, og at Han sonet menneskets syndeskyld.

– Han ble gjort til synd for oss, og tok på seg all verdens synd. Det skjønner ikke et menneske uten at man selv har opplevd Han.

– Da Jesus gikk til Golgata, gikk Han for å sette oss fri fra vår synd. Han ble hengt opp på

korset for din og min syndeskyld, sa Thorstein Grotbæk.

– Gud elsker oss så høyt at han gav oss sin egen sønn, Jesus Kristus, og Han gjorde det for at vi ikke skulle fortapes, sa Grotbæk.

Hyrdens stemme

Han understreket Jesus som hyrde for sine får, at Han viser omsorg for den enkelte.

– I Bibelen blir Jesus presentert som Den Gode Hyrde, en som viser vei for fårene sine, og har omsorg for sin flokk, sa han.

– En hyrde hadde flere oppgaver, han gikk bak flokken, men også foran. Han hadde en stemme som fårene kjente, en

17-mai feiring med glede og alvor:

En selskapelig forsamling møtes til fest

17. mai ble også dette året gjennomført i menigheten med fest og glede. Mange festkledte deltagere møtte frem for å være med på nasjonaldagen som er preget av glede og følelsen av å ha en nasjonal frihet.

Forstander Finn Røine holdt fest-talen. Han fortalte litt av historien som ligger bak opprettelsen av Norge som en selvstendig nasjon, og ga uttrykk for friheten vi har i landet vårt. Røine understreket at lovverket ble bygget opp etter den kristne tro, og mente at vi bør gi Gud

æren.
– Vårt opphav er ikke noen tilfeldighet, vi er skapt i Guds bilde. Han understreket Norge som et godt land å bo i, og mente at landets velstand og vellykkethet har med Guds velsignelse å gjøre.
– Vår verdighet har ingenting med kapital eller vellykkethet å gjøre, men den hviler i Gud. sa han.

Motvekt

– Noen sier at Gud er død, eller vi trenger Ham ikke, og mange vil ha Han vekk. Man vil være fri for Gud, sa han, og mente at dette bør være en oppgave for

den kristne.
– Vi må være en motvekt til den som vil ha Gud vekk fra samfunnet vårt, sa han.
– Det er en trend i tiden å ta ut viktige verdier, som for eksempel troen på Gud. Det er Han som ga oss fri-

het og godene vi har i dag. Vi bør heller takke Han for freden vi har, og alt det positive som skjer i landet vårt, sa Finn Røine. Det var Anne Tusvik som ledet festen.

Under: En festkledd menighetsmusikk deltok i sangen.

Alle bilder: Mange festkleddede mennesker var samlet i menigheten 17. mai, og i god feststemning ble det en varm markering av nasjonaldagen.

Dikt for 17. mai

Gratulerer med dagen alle sammen
I dag er det 17. mai hvor alle er både glad og pyntet
De på kjøkkenet har pyntet og dekket til mai-fest!
Så vær velkommen hver en gjest.

Mange har gått i mai-toget og ropt hurra
Med festkledd bunad og virket så glad.
No livnar det i lundar
Og tiden går mot grønne og fagre stunder

Se blomstene spirer og blomstrer i den vakre vår.
De er så vakre og fine der de står.
Trærne står nu i full knopp
Ifra roten og helt til topp.

Med sommer og solskinn og senere høst, når dem
kalde vinteren er over
Da kommer våren som er alles trøst.

Hvor skjønt det er å se midnatt-solen
daler og farger, hav og himmel med sitt skinn-
- og kjenne den milde sommervinden som stryker ømt
mot vårt kinn.

Det er så herlig å høre fuglesangen som strømmer mot
meg som en symfoni
da fylles jeg helt av ro og harmoni.

Men en ting er vi enige om å si, det er vakkert her
nord
i det lille landet hvor det norske folket bor.

Hva mere kan vi ønske oss på denne jord
være glade å ta vare på hverandre som i Norge bor.

Vi synger så fint *ja vi elsker dette landet* som det
stiger frem
Det kan vi sannelig synge om og om igjen.

Må Gud velsigne vårt dyre og gode fedreland
Som er rikt på fjell, fjord og strand

*Skal vi gjøre det samme i år som i
fjor
At vi alle roper høyt i kor*

Da må alle ta godt i
Og rope 3 ganger *hurra for 17. mai.*

Judith Simonsen

1. mai, og årets stevne med Israel som samlingspunkt: Vær rede for Jesu gjenkomst

– Det viktigste for meg er ikke først og fremst om når Jesus kommer, men at jeg er rede til å møte Ham når Han kommer.

Det var den svenske forkynneren, forfatter og Israels-kjenneren, Dan Johansson, som sa dette under årets Israelstevne. Stevnet, som gjennom

flere år har blitt arrangert 1. mai i menigheten, er blitt en tradisjon som trekker mange Israels-venner. Gjennom en hel møtedag blir Israel satt i fokus.

Kunnskap

– Det hender ofte at folk ringer meg for å spørre om hva jeg synes, om hvor langt ut i tiden vi er kommet, og hva jeg tror om

Jesu gjenkomst. Når kommer han?

Dan Johansson er blitt et velkjent navn. Med en solid kunnskap om Israel og det jødiske folk når han langt i sin forkynnelse.

I mange år Johansson han bodd og arbeidet i regionen, og gjort seg godt kjent med Midt-Østenproblematikken. På stevnets siste møte la han vekt på Jesu

Over: Dan Johansson minnet sine tilhørere om at vi lever i de siste tider, vi er Jesu brud, og vi skal leve nær vår brudgom.

siste tider. Han fortalte om hvordan det jødiske folk er inkludert i forskjellige hendelser, og hva det profetiske ord forteller oss.

– Gud har utvalgt jødene, og satt dem inn i en profetisk sammenheng, sa han.

– Guds planer med Israel er allerede fra tidligere tider av vært lagt opp om hvordan jødene spiller en stor rolle, spesielt i hva som hender i verden i dag, forkynte Dan Johansson.

Fiske på Genesaret

Han refererte til da Jesu disipler dro ut for å fiske på Genesaretsjøen. De fleste som levde rundt sjøen på den tid hadde sin inntekt på å fiske.

De kastet garn ut for å få fisk, og dette tok Johansson inn i en dypere sammenheng.

– Vi må forstå hva Jesus sier, at når garnet blir kastet ut, er dette et bilde på å nå ut med evangeliet. Fisken er bildet på menneskeheten som skal nåes med Guds Ord, sa han.

Sortering

Johansson fortalte videre hvordan fisken deretter ble

behandlet.

– Garnet ble dratt opp på stranden, og der skulle fisken sorteres, den dårlige og den gode fisken ble lagt for seg, sa Dan Johansson idet han henvendte seg direkte til sitt publikum med en sterk appell.

– *Hva tenker du på å gjøre i tiden som gjenstår mens du er her på jorden, i tiden fremover?*

– Tenker du på at vi er som fisken som ligger der på stranden for å bli sortert? Jeg for min del ønsker ikke å være blant den dårlige fisken, sa han – Vår tid her på jorden er begrenset, og vi må gi mennesker evangeliet mens vi har anledning til det, sa Dan Johansson.

Som i Noas dager

Han forklarte hvordan dagens samfunn er i dag, sammenlignet med hva bibelen sier om endetiden her på jorden.

– I dag er samfunnet pre-sist lik hvordan det var på Noas tid. Vi lever akkurat i den tiden nå den som Herren snakker om. Noas dager, det samme type samfunn har vi rundt oss. Vi som er døpt til Kristus, trolovet med Ham, la oss

følge det som er viktigst for oss, å leve nær vår brudgom, sa han.

Arbeid

Det var Jon Brammer som ledet det siste møtet, og han innledet med appell om arbeidet som blir utført av NPAI (Norske Pinsevenners Arbeid i Israel).

– Vi får noen ganger spørsmål om hvorfor vi driver på med israelsarbeidet. Det handler nemlig om at Jesus kommer snart, og vi må arbeide mens vi har muligheter til det. Det er mye fattigdom i Israel, og vi har vært med og hjulpet forskjellige mennesker som trenger sosial hjelp. Det har blant annet vært mange volontører i Israel, og gjennom dem har det vært muligheter til å hjelpe mennesker, konkluderte han.

Medisiner

Brammer kommenterer bassenget som er bygget for pasienter på Eitanim, og hvordan det har hjulpet

Under: Unni og Raymond Smenes deltok med sang.

til under behandlingen av pasientene. Det er ikke behov for den samme mengde medisiner til dem som det var før bassenget ble bygget.

Unni og Raymond Smenes deltok med sang under begge møtene.

Det var godt besøk, og stor åpenhet og interesse for hva som skjer i Israel.

gjenkomst, og at bruden må være beredt på å møte sin brudgom.

– Der ikke så viktig for meg når Jesus kommer, men at jeg er rede når han kommer, sa Dan Johansson.

Hendelser

Under begynnelsen av sin tale kommenterte han et spørsmål som han ved en anledning hadde fått: «Hvorfor er Israel så viktig?»

Ut fra dette spørsmålet fikk han anledning til å forklare for vedkommende om hva bibelen forteller om de

Besøk av Saron Trekkspill-klubb:

Begeistring og glede i luften

Trekkspill-klubben førte tilhørerne inn i en verden fylt med toner og atmosfære.

Menigheten fikk på siste formiddags-treff før sommerferien besøk av Saron Trekkspill-klubb fra Saron Grorud. Det ble en velsignet stund med sang og musikk.

Selv om de etter egne utsagn ikke var fulltallig, var det likevel en fin bukett

av menn og kvinner fra «den aldrende generasjon» som stilte opp. Med hvert sitt trekkspill inntok de en begeistret forsamling, og toner brøt frem. Mange kjente og kjære sanger ble spilt, «Han frelste meg», «Snart er jeg hjemme», og «Hvilken dag

det skal bli». En lyttende forsamling viste stor glede, og deltok i takk og lovprisning.

Toner fra en samstemt trekkspill-klubb slår an i en forsamling der de fleste har passet livets middagshøyde, og for mange

Høyre: Forstander Finn Røine holdt en kort andakt.

kom gode minner frem med et budskap om håp og kjærlighet fra Gud.

God atmosfære

«Min Jesus lever» og «Jeg ønsker å se Jesus først av alt» ble registrert blant de velkjente sanger som lot følelsene slippes løs.

Sang- og musikk-møtet var preget av en god atmosfære med forventning og glede.

Treffet ble avsluttet med sangene «Tenk når slekt og

venner møtes over der», og «De kommer fra øst og vest».

Vi takker for et fint, varmt og godt besøk som ga stor begeistring og glede.

Per Aril Skaanes ledet møtet.

Alle bilder: Gleden har en smitteeffekt, det kom frem da en begeistret trekkspillklubb besøkte menigheten.

Påskens budskap med alvor og varme:

Jesus er sannelig oppstanden

“VI SKAL IKKE FRYKTE, FOR JESUS HAR OVERVUNNET DØDEN OG DJEVELEN MED EN FULL SEIER. HAN BETALTE FOR VÅR SYND OG STRAFF MED SITT EGET BLOD PÅ KORSET.

Det var forkynner og mangeårige forstander, Oswald Ingebø, som forkynte dette første Påskedag. Han fokuserte sitt budskap

om Jesu oppstandelse og seier over døden.

– Han kom til og for de fattige og elendige, og røveren på korset ble den første frukten av Jesus seier. Røveren gikk rett inn i Paradis, sa Ingebø.

Han refererte til Johannes Evangelium kapittel 20 der vi leser om Maria Magdalena.

– Da det lysnet den første dag i uken- kom Maria Magdalena for å se til graven. Hun så at steinen var tatt bort, løper til de andre disiplene, og sier: «De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham».

Ingebø kommenterte at på samme måte som at der var et spørsmål om hvor

Jesu legeme var, bør det ikke være spørsmål i dag om hvor Jesus er i under forkynnelsen.

– Det må ikke bli slik i våre menigheter eller vår forkynnelse at alt skal tilpasses inn i samfunnet, og vi vet ikke hvor de har gjort av Jesus. Han er livets høvding, og må være sentral i all vår forkynnelse, sa han.

Stor stein

Oswald Ingebø nevnte spesielt om vitnesbyrdet fra dem som fikk et møte med Jesus.

Det begynte med Maria Magdalena etter at hun

traff den oppstandne Jesus utenfor graven.

– Hun kom alene til graven, og hun så at steinen var veltet derfra. Der var en stor stein, og hvem kan velte bort en så stor stein? Hun hadde sikkert sett da Josef fra Arimatea og Nikodemus la han i graven, men nå var han ikke der. Maria forsto ikke dette med oppstandelsen, sa Ingebø.

Til høyre: Menigheten fikk en sang av Benshua, hjulpet av sin far, John Sudakaran.

Over, alle bilder: Oswald Ingebø forkynte påskens budskap om hvordan Jesus døde på korset for all verdens synder, og oppsto på den tredje dag.

Johannes 20: 11- «Maria sto utenfor ved graven og gråt. Som hun nå gråt, bøyde hun seg og så inn i graven. Da får hun se to engler i skinnende hvite klær, som sitter der hvor Jesu legeme hadde ligget, en ved hodet og en ved føttene. De sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier til dem: De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham! Da hun hadde sagt dette, snudde hun seg og så Jesus stå der. Men hun visste ikke at det var Jesus.

Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du etter? Hun trodde det var hagevokteren, og sa til ham: Herre, dersom du har båret ham bort, da si meg hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham! Jesus sier til henne: Maria! Da vender hun seg og sier til ham på hebraisk: Rabbuni! Det betyr Mester».

– Marias sorg var stor, men så gjenkjente hun Jesu stemme da Han nevnte hennes navn. Hun løper tilbake til disiplene med dette budskapet: «Jeg har sett Herren».

Vitnesbyrd

Oswald Ingebø forklarte hvordan påskens budskap,

om den oppstandne Jesus, ble spredt ut til mennesker. Det var gjennom disipler som fikk et personlig møte med Ham.

– Guds menighet er ikke bygget på fantasier, men på vitnesbyrd fra mennesker som har møtt Jesus. Maria Magdalena var den første som overleverte dette gledens budskap til de andre av Jesu disipler, og det var ingen

«Guds menighet er ikke bygget på fantasier, men på vitnesbyrd fra mennesker som har møtt Jesus»

som kunne ta fra henne dette vitnesbyrdet. Hun hadde hatt et møte med den oppstandne Jesus, sa Ingebø.

– Maria sitt vitnesbyrd måtte ha en utrolig kraft i seg idet hun forklarte det for disiplene, en beskjed om at Jesus er oppstanden fra de døde. Ja, tenk, Han gikk inn i det aller Helligste, sa Ingebø.

Han refererte til Paulus da han overraskende traff Herren.

– Paulus opplevde også dette personlige møtet med Jesus på veien til Damaskus, idet han blir

overrasket av et veldig lys, og fikk høre budskapet: «Jeg er Jesus han som du forfølger».

Åpnede øyne

Oswald Ingebø berørte episoden om Emmausvandrerne, to av disiplene som var på vei til Emmaus, bort fra Jerusalem. De talte med hverandre om hva som hadde skjedd i Jerusalem, og de visste ikke at Jesus var oppstått fra de døde.

– Plutselig kom Jesus nær

til dem, og slo følge med dem på veien. Han la ut fra Skriften for dem, men de skjønnte ikke at det var Ham. Da de kom til landsbyen der de skulle ligge over for natten, ble Han med dem inn. De kjente Ham ikke helt til de skulle holde måltid sammen, da Han tok brødet, brøt det og ba velsignelsesbønnen. Da ble deres øyne åpnet. De hadde også fått et møte med den oppstandne Jesus Kristus, sa Oswald

Høyre: Menigheten har sterke sangkrefter som alltid stiller opp med sang.

Ingebø.

Jesu gjenkomst

Han kommenterte disiplene som hadde problemer med sin tro, og Jesus tar seg spesielt av ham.

– Jeg kan ikke unnlate å nevne tvileren Tomas, han fikk et ekstramøte med Herren, og fikk også sitt vitnesbyrd.

Oswald Ingebø avsluttet sin tale med en ekstra oppmuntring omkring Jesu gjenkomst, da Han skal komme igjen.

– De døde i Kristus skal først oppstå. Vi skal rykkes opp i skyer sammen med dem som døde for mange år siden. Vi skal møte Ham, våre øyne skal se Ham, sa Ingebø under sin avslutning.

Under: Ragnhild Ingebø spilte piano mens Oswald sang.

Et møte med Jesus forandrer alt:

Kristus setter oss fri fra synden

«Når vi møter den oppstandne Jesus gjør han noe nytt i livet vårt. Han setter oss fri fra synden, og gir oss en ny natur»

Sven Roar Simensen kommer opprinnelig fra Mjøndalen. Sammen med beboere fra Østerbo besøkte han menigheten på det siste torsdagsmøtet før sommeren.

Simensen forkynte

Guds Ord, og fortalte om sin bakgrunn da han gikk på rus. Gjennom Evangeliesenteret fikk han høre evangeliet, ble frelst og satt fri fra rusen.

Han vitnet om friheten som han har fått gjennom Jesus, og fortalte hvordan livet hans var før han fikk møte Gud.
– Jeg kommer fra gata i Mjøndalen, og fortiden min var helt svart, sa han innledningsvis.

– Jeg bodde i det verste strøket i Mjøndalen. En kamerat av meg hadde kommet inn på Evangeliesenteret og blitt frelst. Han fikk meg med på et møte

Evangeliesenteret skulle være med.

– Det var et eneste stort kaos i livet mitt, og mitt største ønske var å få orden på det. Jeg hadde sett forandringen som var skjedd med kameraten min, og skulle ønske at jeg var blant de gutta som var inne på Evangeliesenteret, kommenterte Sven Roar Simensen.

Blant de fortapte

– Gud kom meg nær og kalte på meg, sier Sven Roar, som til slutt ga livet sitt til Jesus.

– Menneskesønnen har kommet å søke og frelse det som er fortapt, og jeg var blant de fortapte, sa

han.

Simonsen understreket videre at det er viktig for enhver å motta Jesus Kristus som sin frelser.
– Vi trenger å møte Mesteren fra Golgata. Hans kjærlighet gir en forvandling i våre hjerter. Jesus gir nærhet og fred, og det er hva vi trenger, sa han.

Alle skal høre

– Mennesker trenger å høre det enkle budskapet om Jesus Kristus som frelser og forsoner, slik at man kan bli satt fri fra synden, sa Simensen.

– Jeg ønsker å være med å tjene og hjelpe andre mennesker. Til frihet har

Over: Rolf og Kåre ledet forsamlingen i sang. Venstre: Sven Roar Simensen vitnet og forkynte Guds Ord om frihet i Kristus.

Kristus frigjort meg, og jeg kan være med å tjene Ham, sa han.

Bevart i troen

Svein Holst innledet møtet med Guds Ord. – Det er godt å se at man blir bevart i frelsen. Det å ha fred med Gud som er en frukt, kjærlighet og glede. Selv har jeg vært en tung misbruker i 30 år, men jeg fikk oppleve Guds fred som overgår all forstand, sa han. Han kommenterte livet som gjerne kan være tung og vanskelig. – Prøvelsene kan komme for oss alle, **Under: Svein Holst innledet møtet med Guds Ord, og vitnesbyrd om hva Gud hadde gjort for han.**

frustrasjoner og mye mer, men Den Hellige Ånd overskygger alt. Når man proklamerer seier i Jesus navn får man kraft. I Jesu blod har vi frimodighet til å gå like inn bak forhenget, sa Holst.

Guds fred

Han understreket at det er viktig å fylle seg med Guds Ord, og det er en indre forløsning i Jesus Kristus.

– Jeg vokste opp i Drammen, men var uten fred i mitt indre. Da jeg mottok Jesus som min frelser, og ble fylt med Den Hellige Ånd, ble det forvandlinger i livet mitt, sa Svein Holst.

Det var Jon Brammer som ledet møtet. Han bemerket sangene som gjennom mange år har blitt sunget på Evangeliesenteret, de hadde preget han.

– Sangen har gjort et sterkt inntrykk å meg. Den har den samme virkning i dag som før. Den handler fortsatt om Jesus, og det er godt for meg å ha alle disse minnene, sa han.

Kåre Krogstad opplevde Guds inngrep.

Kåre Krogstad vitnet om hvordan Gud møtte han, og forandret livet hans.

– Før vandret vi i mørket, men har nå kommet inn i Guds gode lys, sa han. – Jeg har vokst opp i en kristen familie, og det har alltid blitt bedt mye for meg, spesielt under oppveksten da det begynte å gå galt. Siden jeg hadde vært på møter under oppveksten, visste jeg at de lønner seg be til Gud, og jeg søkte Ham. Det var først da jeg satt i fengsel i Sverige at jeg overga livet mitt til Jesus. Han møtte meg, og siden har det gått greit, sa han. – Når vi velger Jesus får vi en ny herre å tjene. Da gjelder det at vi er lydige i det Han kaller oss til. Hvis vi søker Jesus i alt, da kan vi være til velsignelse for folk. Da gjelder det å ha olje på lampen, for Jesus kommer snart igjen for å hente sin brud, sa han.

Rolf Bjørnstad takker Jesus for å ha blitt frelst. – Jeg hadde ruset meg i 35 år, men i 2009 bøyde jeg kne for Jesus. Han rørte meg, og jeg kjente en kjærlighet som senket seg inn i meg. – Jeg er takknemlig til Jesus for hva Han har gjort i livet mitt. Som gutt leste jeg flere ganger i «Hjemmets bibel»,

Rolf Bjørnstad fikk nytt liv i Jesus Kristus.

men hadde ikke tatt imot frelsen. Etter flere år møtte jeg Jesus sånn på skikkelig, og han satte meg fri, sa han.

Rolf Bjørnstad advarte om å ha en avslappet liv som en kristen: – Vi skal være forsiktige med å sløvne inn i livet med Gud. Står man ikke fast på klippen og leser Guds ord kan det lett gå

Norman Hodge er glad for å ha jobben som sjåfør.

galt, sa han.

Norman Hodge priser Gud og er glad for å være på Evangeliesenteret som sjåfør.

– Jeg er stolt av å være sjåfør, og godt å jobbe på et sted der vi slipper å være redd for å snakke om Jesus, vi kan snakke om Han, og jobbe for Gud. Jeg er glad for Evangeliesenteret, og ønsker fortsatt å jobbe som sjåfør, som jeg gjør nå, sa han.

Jubilanter

50 år

Kay Stalvik
12.08

Vidar Skotteberg
18.08

60 år

Ivar R.Vårdal
Johansen
14.07

Lasse Aamelfot
28.07

Roger Johansen
01.07

Borge Johannes
Andersen
25.08

Elisabeth Dorph
03.09

Terje Ingebretsen
26.09

70 år

Mads Videbæk
Danielsen
02.09

75 år

Mary Sofie Bjørnbekk
19.08

80 år

Eleanor Rørstad
24.08

85 år

Daniel Langeid
23.09

90 år

Karine Berger
25.07

Anne Marie Hansen
22.09

95 år

Anna Ringstad
02.09

Takk

Tusen takk for blomster
jeg fikk på min 90 års dag.
Hilsen
Helga Karlsen

Fjellet, et godt sted for kropp og sjel

Våre vellykkede turer på fjellet begynner å bli en tradisjon, og gjentar fjårårets utflukt til *Guriset Høyfjellshotell* på Golsfjellet. Det blir noen herlige dager som vi nyter sammen med våre venner fra Saron Grorud. *Dette blir en tur som vil gi positive innvirkninger både på kropp og sjel.*

Fra torsdag 22.08. til søndag 25.08

Buss går fra Saron kl. 13.30. Pris tur- retur kr. 500,-

Ut i Guds frie natur
 Et godt og minnerikt

felleskap
 Samlinger rundt Guds Ord

**Pris: Enkeltrom kr. 3.500,-
Dobbeltrom pr. pers. kr. 2.900,-**

Påmelding- liste legges ut i menigheten, fås også på kontoret

Han tror på en evig himmel og en evig fortapelse, forteller han, med håndbevegelser som nærmest er hentet fra talerstolen.

– Det er ikke moderne å forkynne det budskapet nå, men jeg gjør det. Vi må løfte fram dette valget. Porten er trang, og veien er smal. Vi må ta opp vårt kors og følge Jesus.

De som kjenner Minos' forkynnelse vet også at Bibelens profetier om endetid står sentralt. For ham er opprettelsen av staten Israel i 1948 et veldig tegn på dette.

Forberedelse og bønn

Når jeg spør ham om forberedelse er «bønn» det første ordet som kommer.

– Jeg ber meget, sier han. Han arbeider med talen, og setter den opp på en strukturert måte. Målet er alltid å forkynne enkelt, samtidig som det skal være med bibelsk tyngde. Apostelens ord om at den som taler skal tale som Guds ord er viktig for Minos. Derfor er hans

tale ofte slik at han har et emne som han belyser ut fra Skriften.

– *Skriver du manuskript? undrer jeg.*

– Jeg skriver sjelden manus. Når jeg taler, taler jeg spontant. Men dersom det er bibelstudium, har jeg ofte skrevet ned en del.

Åndens veiledning

For Minos er det også viktig å regne med Åndens veiledning.

– Selv om jeg prøver å holde meg til det jeg har forberedt, er jeg åpen for at et møte eller en tale kan endre karakter. Ånden kan styre møtet og talen i en bestemt retning.

– *Har du noen råd til mennesker som står i en forkynnertjeneste?*

– Det er rart å tenke på de tidligere emissærene og pinsepredikantene, sier Minos ettertenksomt.

– De forkynnte svært enkelt, men fikk likevel lede mange til frelse. Så rådet mitt må være at man skal

tale enkelt og være tro mot Skriften.

Selv tenker ikke Minos om seg selv som en stor predikant.

– Jeg er bare et lite minus. Alt er av nåde. Tar du nåden fra oss, har vi ingenting.

Jeg merker engasjementet i stemmen når han sier dette. Han fortsetter:

– Sykdommen har vært hard. Jeg står ansikt til ansikt med evigheten nå. Derfor sier jeg til meg selv: «Du skal preke som om det var siste gangen».

Å forkynne i dag

Minos har levd så lenge at han har fått følge samfunnsutviklingen gjennom det 20. århundre.

– *Hva har endret seg mest?, spør jeg.*

– Det har endret seg i Norge. Særlig skjedde det da vi fikk olje og gass. Det endret nasjonen. Før var det lett å samle ikke-troende. Nå er jeg glad om det kommer én.

Vi har et nytt klima av materialisme og egoisme

som er sterkere enn før. Og i stedet for å takke Gud for velstanden, og si at det er av Guds nåde, sier folk: «Se, hvor dyktige vi er». Velstanden er et tveegget sverd. På den ene siden skulle vi takke Gud for den. Det at vi er rike gjør jo at vi har midler til å sende ut enda flere og nå enda lenger ut. Samtidig ser vi også hvordan materialismen har fått slo rot.

– *Hvordan skal vi så forkynne i dag?*

– Vi skal forkynne som før. Nøden er den samme, og vi ser oppløste hjem og mye tragedie midt i all vår rikdom og lykke. Mennesker i dag trenger Gud.

Når vi sitter på Ullevaal og tar imot cellegift, sitter vi gjerne sammen fem om gangen. Og da er det lett å snakke om Gud. Jeg pleier å si til dem at jeg vet hvor jeg skal om dette ikke går bra. Og det er rart. Da er de mottakelige for et vitnesbyrd om Jesus.

*Fortsettelse fra s. 11
«Hyrden bryr seg om sin flokk»
v/ Thorstein Grotbæk*

– Personen Jesus har en unik måte å løse alle disse problemene på. Han går inn i nåtiden vår, i dag, og det som er i ubalanse, kommer i balanse. Han har en medisin for oss, sa den tidligere forstanderen.

Guds interesse

Grotbæk understreket Guds interesse for sin menighet på jord, også vår

menighet på Grünerløkka. – Ham er interessert i sitt folk, Hans interesse dreier seg om hvert eneste menneske som kommer inn i denne salen.

– Han kjenner forsamlingen fra innsiden, den enkelte, og ønsker å berøre alle som kommer inn i denne salen. Hans øyne er rettet inn mot menigheten, og ønsker å møte hver enkelte en. Grotbæk berettet om «skjulte steder» som kan være i et menneske. Det

kan være uoppgjorte ting, eller noe som er skjult som bare en selv vet om.

– Det er noen rom i mennesket som ingen andre kjenner til, men Jesus kjenner dem, og ønsker å berøre menneskets indre, sa han.

Nytt liv

Under sin avslutning fortalte han om at det kan komme nytt liv i gamle forsamlinger. Han refererte til en historie om en gammel forsamling som fikk nytt liv

gjennom noen ungdommer som ble frelst.

Det begynte med noen få unge som kom inn på møte, og de overga seg til Gud. Deretter kom det flere, og menigheten kom inn i en fornyelsestid.

– Mennesker blir salige når de møter Gud. Han gir fremtid og håp for dette livet, og ikke minst for evigheten, sa Thorstein Grotbæk.

BBLAD Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,
Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo
Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

Klippe, du som brast for meg

1. Klippe, du som brast for meg,
la meg gjemme meg i deg!
La det vann og blod som går
fra din sides åpne sår,
bli for meg en helseflod
som gjør sjelen ren og god!

2. Med min egen møyje jeg
ei din lov oppfyller, nei!
Ble min iver aldri matt,
gråt jeg både dag og natt,
syndens flekker er dog der,
kun i deg min frelse er.

3. Intet godt jeg bringer deg,
til ditt kors jeg klynger meg,
naken jeg om kleder ber,
hjelpeløs til nåden ser.
Uren flyr jeg til ditt bod,
rens meg, Frelser i din flod!

4. Ved hvert flyktig åndedrag
og i dødens favnetak,
når til ukjent land jeg går,
og jeg for din domstol står,
klippe, du som brast for meg,
la meg gjemme meg i deg!

Augustus M. Toplady 1775

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

